

### **Autor i context:**

Jacint Verdaguer i Santaló, neix a Folgueroles (Osona) el 17 de maig de 1845. De petit anà a l'escola del seu poble:

Als 10 anys ingressa al seminari de Vic (Osona).

El 1865 – només tenia 20 anys – participa per primera vegada als Jocs Florals de Barcelona i obté dos premis. Es presentà a recollir-los amb vestit de vellut i barretina vermella a la sala del Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.

Entra el 1867–68 i amb un grup de lletraferits es reuneixen prop de la masia de can Tona al terme de Folgueroles, i funden «L'Esbart de Vic», considerat el primer Esbart de Catalunya, Verdaguer és l'ànima d'aquest grup.

El 24 de setembre de 1870 és ordenat capellà, el diumenge següent cantarà missa.

La vida sacerdotal de Mn. Cinto s'enceta a la parròquia de Vinyoles d'Oris (Osona), però al cap de tres anys ho ha de deixar per malaltia, els metges li recomanen aires marins i se'n va de capellà en el vaixell de la Companyia Transatlàntica, navegarà durant dos anys, en la ruta d'Amèrica.

D'aquí vindrà la seva poesia *L'Emigrant*

Recuperada la salut, ocuparà el càrrec d'almoier al Palau del Marqués de Comillas, càrrec que exercí durant disset anys, en aquest temps, el 1877, presenta als Jocs Florals l'obra que el consagrà definitivament *L'Atlàntida*:

El 1890 tingué conflictes amb el bisbe i estigué suspès de llicència del 1895 al 1898

Quatre anys després el 10 de juny de 1902 moria a la finca Vila Joana de Vallvidrera.

Jacint Verdaguer és un poeta de terreny pròxim al romanticisme i a la Renaixença que fa una síntesi perfecta d'elements romàntics i d'aspectes relacionats amb la Renaixença.

Verdaguer escrivia algunes formes arcaiques i amb ànima autèntica i tradicional del seu poble.

### **Anàlisi del contingut del poema l'Emigrant:**

Es tracta d'una poesia nascuda de la vivència de Capellà–Mariner (1874–1876) i probablement composta a posteriori.

És una de les poesies on apareix tractat amb més encant un dels temes verdaguerians per excel·lència: el misticisme i l'enyorament de la pàtria o terra natal que es concreta en un paisatge, el de la Plana de Vic; en una terra, Catalunya i en la família. Un enyorament que el fa emmalaltir.

### **Comprensió de cada vers:**

*Dolça Catalunya,  
pàtria del meu cor,  
quan de tu s'allunya*

*d'enyorança es mor.*

Pretent presentar el tema principal i fil conductor del poema: l'enyorança de la pàtria, Catalunya, tot explicant que quan ell s'allunya de la seva pàtria estimada, l'enyorança es tan gran, forta i poderosa, que d'enyorança un es mor.

*Hermosa vall, bressol de ma infantesa,*

*blanc Pirineu,*

*marges i rius, ermita al cel suspesa,*

*per sempre adéu!*

*Arpes del bosc, pinsans i caderneres,*

*cantau, cantau,*

*jo dic plorant a boscos i riberes:*

*adéu-siau!*

Ens està parlant de la vall de la seva infantesa que es la Plana de Vic, descrivint el Pirineu, marges i rius, tal i com ho veia des de la Plana. També en descriu a l'ermita en que fins llavors havia donat missa que era l'Església de Sant Esteve en el terme de Vinyoles d'Orís. També descriu metafòricament els que pots trobar als boscos de Catalunya com són: arbres sonant com arpes i pinsans i caderneres cantant.

En aquests versos ens expressa un sentiment i el que li produeix l'enyorança: plor. Aquest sentiment l'expressa als boscos i a les riberes perquè és el que més aprecia de Catalunya i que en ell l'havien ajudat molt a reflexionar o estudiar. Així finalment es despideix per sempre pensant que no hi tornaria mai més.

*¿On trobaré tos sanitosos climes,*

*ton cel daurat?*

*Mes ai, mes ai! ¿on trobaré tes cimes,*

*bell Montserrat?*

*Enlloc veuré, ciutat de Barcelona,*

*ta hermosa Seu,*

*ni eixos turons, joiells de la corona  
que et posà Déu.*

En aquests versos hi ha unes exageracions del bon clima de Catalunya que el troba el més sanitos de tot el món, de les postes de sol que ell podia contemplar des de la Plana i una altra exageració, aquest cop a la ciutat de Barcelona, fent esment a la Catedral, que ell la troba molt bonica i hermosa,

Una altre expressió d'enyorança és el que ell es pensava que tornaria mai i es torna a preguntar on trobarà els cims de Catalunya i de la bonica Montserrat

En aquest vers ens descriu els turons de Barcelona i els compara amb les joies d'una corona expressant-ho com la bondat divina de la creació.

*Adéu, germans: adéu-siau, mon pare,*

*no us veuré més!*

*Oh! si al fossar on jau ma dolça mare,*

*jo el llit tingué!*

*Oh mariners, lo vent que me'n desterra*

*que em fa sofrir!*

*Estic malalt, mes ai! tornau-me a terra,*

*que hi vull morir!*

Aquí es despedeix de la seva família pensant que no tornaria i que no el veuria més.

*En aquests versos ens explica la mort de la seva mare i el lloc on està enterrada i també el desig de poder ser enterrat junt a la seva mare i a la seva estimada Pàtria.*

*Finalment ens explica que inflant les veles del vaixell l'anava allunyant de la seva Pàtria. També ens explica que està malalt físicament, d'enyorament i de nostàlgia i per això vol tornar a terra, on té el lloc on fa de pagès i obté els fruits de la seu treball i el lloc on pot morir tranquil i envoltat del que s'estima i desitja.*

### **Anàlisi forma:**

1. Dolça Catalunya, **6 A**
2. pàtria del meu cor, **6 B**
3. quan de tu s'allunya **6 A**
4. d'enyorança es mor. **6 B**
  
5. Hermosa vall, bressol de ma infantesa, **11 C**
6. blanc Pirineu, **4 D**
7. marges i rius, ermita al cel suspesa, **11 C**
8. per sempre adéu! **4 D**
9. Arpes del bosc, pinsans i cadeneres, **11 E**
10. cantau, cantau, **4 F**
11. jo dic plorant a boscos i riberes: **11 E**
12. adéu-siau! **4 F**
  
13. ¿On trobaré tos sanitosos climes, **11 G**
14. ton cel daurat? **4 H**
15. Mes ai, mes ai! ¿on trobaré tes cimes, **11 G**
16. bell Montserrat? **4 H**
17. Enlloc veuré, ciutat de Barcelona, **11 I**
18. ta hermosa Seu, **4 J**
19. ni eixos turons, joiells de la corona **11 I**
20. que et posà Déu. **4 J**

21. Adéu, germans: adéu-siau, mon pare, **11 K**  
 22. no us veuré més! **4 L**  
 23. Oh! si al fossar on jau ma dolça mare, **11 K**  
 24. jo el llit tingués! **4 L**  
 25. Oh mariners, lo vent que me'n desterra **11 M**  
 26. que em fa sofrir! **4 N**  
 27. Estic malalt, mes ai! tornau-me a terra, **11 M**  
 28. que hi vull morir! **4 N**

Aquest poema alterna l'art major i l'art menor amb rima consonant, com també l'alternança de versos masculins i femenins.

En general tot el poema es caracteritza per una musicalitat de l'estrofa.

S'hi pot trobar:

- Interrogacions: versos: 13, 14, 16.
- Exclamacions: versos: 8, 12, 15, 22, 25, 26, 28.
- Invocacions: versos: 23, 24, 27, 28.
- Paral·lelisme: tots els versos tenen una paral·lilitat general però els versos 23/25 són els que ho especifiquen mes clarament.
- Hipèrbola: versos: 4 (en lo de que per enyorança una persona es mor); 13, 14 (en l'exageració de que no trobaràs una clima mes bo que el de Catalunya); 15, 16 (l'exageració de no trobar unes muntanyes iguals, que en el fons pot ser veritat); 17, 18 (Diu que mai no veurà una catedral mes bonica i hermosa que la de Barcelona).
- Epítet: 1 (dolça Catalunya); 5 (hermosa vall); 13 (sanitosos climes); 16 (bell Montserrat); 18 (hermosa Seu); 23 (dolça mare).
- Metàfores: 5 (Hermosa vall, bressol de ma infantesa: Plana de Vic); 6 (blanc pirineu: Pirineu Nevat); 9 (Arpes del bosc: soroll musical del bosc); 19 (joiells de la corona: els turons els representa com les joies d'una corona)
- Hipèrbaton: 6 (blanc pirineu = pirineu blanc); 15, 16 (on trobaré tes cimes, bell Montserrat = bell Montserrat, on trobaré tes cimes)

### **Comentari:**

Es un poema escrit per causes externes a Verdager. Amb temes totalment Verdagerians com es l'enyorament de la pàtria que es concreta en un paisatge, el de la Plana de Vic; una terra, Catalunya; i en la família.

Aquest poema té una síntesi perfecta d'elements romàntics i d'aspectes relacionats amb la Renaixença.

Aquest poema presenta algunes formes arcaiques, amb una llengua anterior al temps escrit per l'autor i amb expressions i formes d'escriure totalment anteriors a l'època de l'autor.

Aquest poema té una musicalitat en les estrofes ja que al 1890 la van musicar i per aquesta causa es un dels poemes que més ha arribat al públic.